

Sukututkimuspäivän avaus 17.1.1998

Hyvät sukututkijat ja sukututkimuksen ystävät. Tampereen seudun sukututkimusseuran nimissä toivotan teidät kaikki mitä sydämellisemmin tervetulleeksi viettämään kanssamme tätä perinteistä sukututkimuspäivää. Jo kuudettatoista kertaa olemme koola näissä merkeissä. Täällä salissa saattaa olla muutamia henkilöitä, jotka ovat osallistuneet näihin kaikkiin tapahtumiin. Itse olen ollut mukana vuodesta 1986, joten nämä ovat minulle vasta kahdenkatoista.

Mikä mahdollistaa sen, että seuramme voi vuosittain tällaisen tapahtuman järjestää? Omat aktiiviset jäsenemme, jotka ovat nytkin touhunneet täällä aamuvarkaisesta lähtien. Toiset sukututkimuseurat, muut yhteisöt ja yksityiset henkilöt jotka osallistuvat sukututkimuspäiväämme sekä tuovat aineistoaan näytteille ja myyntiin. Heitä kaikkia on kiittäminen. Oman panoksensa on antanut myös Tampereen kaupunki tukemalla vuosittain merkittävästi seuramme toimintaa. Kiitokset tästä esitänkin Tampereen kaupungin tervehdysten tuovalle Kulttuuritoimenjohtaja Lassi Saressalolle.

Sanotaan: *Luoja antoi sukulaiset, -onneksi voimme valita ystävät.* Niitä Luojan antamia sukulaisiakin saatamme löytää lisää tämän päivän aikana, kun tutustumme tuonne ala-aulaan rakennettuun näyttelyyn tai keskustellessamme muiden tutkijoiden kanssa. Enemmän kuin sukulaisia, me tapaamme täällä kuitenkin ehkä ystäviä ja tuttuja, joiden määrä voi myöskin lisääntyä tämän päivän kuluessa.

Sukututkimusta tehdään tänä päivänä enemmän kuin koskaan aikaisemmin, ja samalla monimuotoisemmin kuin milloinkaan ennen. Näin olemme saaneet lukea ja kuulla useammasta eri lähteestä. Televisiostakin tulee ulos näinä viikkoina moniosainen sukututkimusta kosketteleva sarja *Sukujuhla*. Ohjelman aiheuttama innostus saattaa tuoda lukuisia uusia harrastajia joukkoomme.

Sanotaan myöskin: *Kun ihminen tulee tiettyyn ikään, hän alkaa kiinnostua suvustaan ja juuristaan.* Sanonta ei kuitenkaan pitäne paikkaansa, koska näen joukossamme runsaasti sellaista väkeä, joka ei mielestäni ole tullut vielä siihen ”tiettyyn ikään”.

Nykyajan ihminen, varsinkin kaupunkilainen, saa ”juurihoitoa” juurettomuuteensa etsiessään esivanhempiaan ja sukulaisiaan maalauskylästä. Sillä niihin meidän kaikkien juuret johtavat enemminkin tai myöhemmin. Samoin paikallishistorioiden ja varsinkin kylä- ja kaupunginosahistorioiden tutkiminen ja kirjoittaminen elää voimakasta nousukautta niinkuin tiedämme. Itsekin olen päässyt mukaan tekemään historiikkia kotikylästäni ja olen saanut huomata miten suurta apua on sukututkimusharrastuksen myötä saadusta tiedosta ja kokemuksesta. Voinkin lämpimästi suositella sukututkijoille menemistä rohkeasti mukaan näihin kylä- ja kaupunginosahistoriahankkeisiin. Sukuhistoria ja kylähistoriahan ovat niin lähellä toisiaan, että hyvässä sukututkimuksessa on aina mukana kylähistoriaa ja päinvastoin.

EU:hun mennään kovaa vauhtia ja halutaan yhdistyä sekä sulautua Eurooppaan, mutta suomalainen ihminen ilmeisesti kuitenkin siellä sisimmässään haluaa olla suomalainen. Suomalaisuuden lisäksi hän tuntee olevansa joko hämäläinen, savolainen, pohjalainen, karjalainen tai -tamperelainen. Mitä muuta todistaa tämä viime aikoina virinnyt murteiden uusi tuleminen, sekä suku- kylä- ja kaupunginosakirjojen tulva. Ihminen haluaa kuulua johonkin sukuun, kylään tai heimoon. Murrekirjojahan on julkaistu vuosien mittaan useampiakin, mutta nyt on tullut näitä kansanomaisia ja humoristisia teoksia. Jokin aikaa sitten ilmestynyt mainio tamperelainen *Pipa päässä rotvallin reunalla*, ja viime vuoden lopulla kauppoihin tullut *savonkielinen Asterix*. Lisää tällaisia on tietävästi tulossa.

Sukututkimusta voidaan tehdä monella tavalla. Omaelämäkerran kirjoittaminenkin on sukututkimusta, mikä saattaa kaikessa tohinassa unohtua. Ainakin se palvelisi tulevia tutkijoita.

Minä, niinkuin varmaan moni muukin, tutkimusinnostuksen alkuvuosina en kiinnittänyt huomiota vielä eläviin iäkkäisiin sukulaisiini. Kahlasin vain mikrofilmejä läpi yhä varhaisemmilta ja varhaisemmilta vuosilta, vasta sitten kun sieltä en enää mitään lisää utta kohtuudella löytänyt palasin täydentämään tutkimuksen nuorempaa päätä. Surukse- ni sain huomata, että olinkin aloittanut tutkimukse-

ni vääristä päästä. Nyt oli monta tärkeätä vanhaa sukulaista kerinnyt siirtyä sinne, mistä en voinut heitä enää tavoittaa.

Tämän päivän esitelmät valottavat sukututkimuksen kenttää useammalta taholta. Ensimmäisestä, Matti J. Kankaanpään esitelmästä saamme asiaantuntevaa tietoa *Talohistorian tutkimiseen*. Talohistoria sijoittunee varsinaisen sukututkimuksen ja kylähistorian välimaille, mutta kumpikaan niistä ei tule toimeen ilman talohistoriaa.

Terhi Nallinmaa-Luodon esitelmä kertoo *Pakolaisista Pirkanmaalla Isonvihan jälkeen*. Tämä Isonvihan- ja sen jälkeinen ongelmallinen aika kiinnostaa sukututkijaa erityisesti, koska miltei jokaisen tutkijan jokin haara katoaa Isonvihan jättämään aukkoon asiakirjoissa.

Heikki J. Kortesojan esityksestä *Sukututkija ja Internet* saamme ajankohtaista tietoa tästä päivänpolttavasta asiasta, josta monet haluavat kuulla tuoreimmat tiedot. Nyt on asiantuntija paikalla ja voi tyydyttää tutkijoiden tiedonjanoa. Käyttäkää tilaisuutta hyväksenne.

Tietokone, sukututkimusohjelmat ja nyt viimeksi Internet ovat tulleet voimalla mukaan sukututkimukseen. Alan ”teknistyminen” on ehkä vetänyt nuorempaa väkeä mukaan enemmän kuin aikaisemmin, mikä on tietenkin mielihyvällä pantava merkille.

Hyvät vieraat ja oma väki. Lausun näin sukututkimuspäivämme avatuksi. Toivon tämän päivän antavan teille sitä, mitä tulitte hakemaan. □